

Střenky od Klinského

Z Proseče u Skutče na úpatí Vysočiny někdy před 30 lety pocházela moje první dýmka. Se jménem Luboše Klinského jsem se začal setkávat někdy asi před deseti lety, když se ve větší míře začínaly objevovat plastové sáčky a krabičky s jeho jménem, ve kterých byly zabaleny dřevěné střenky na pistole. Pak jsem poznal **Luboše Klinského** osobně a on mě pozval do Proseče. Slibem nezarmoutíš, slíbil jsem, ale k splnění slibu se mi pořád nedostávalo času. Až teď.

KLINSKY
GRIPS FOR YOUR WEAPONS

S Lubošem Klinským jsem se setkal poprvé na veletrhu IWA 2007 nebo 2008, kde stál ve skromném stánku vonícím dřevem. Tehdy jsem si říkal, že ten stánek je mu malý. To má dvojitý smysl. Především Luboš Klinský je chlap jako hora, tedy opravdu prostorově výrazný chlap. Ale také z něj cítím zvládnuté klasické řemeslo, houževnatost, něco, co dává naději na dlouhodobou perspektivu jeho firmy. Luboš Klinský má i velký lidský rozměr. Jeho vztah k firmě i zaměstnancům mě opravdu oslovil. Říká se, že 60 procent nově založených podniků nepřežije prvních pět let existence, 80 procent nepřežije deset let a skutečná stabilita a jistota začíná za patnácti lety. Vypadá to, že Luboš Klinskému se jí podařilo dosáhnout.

> Naši čtenáři mají firmu Klinský či Klinsky spojenou s dřevěnými střenkami na pistole. Jak jste se k nim vlastně dostal?

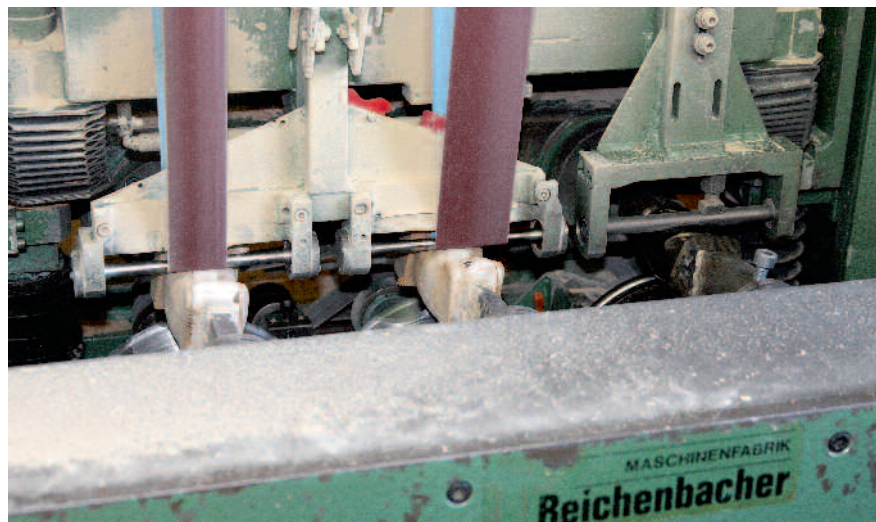
To je dlouhá historie. Jsem vyučený nástrojař a dlouhá léta jsem pracoval v Koh-i-nooru České Budějovice, pobočka Proseč, tedy v takzvané fajfkárně. Dělal jsem mistra ve výrobě. Kromě dýmek se koncem 80. let ve fajfkárně začaly dělat také pažby a rukojeti pro Drulov Litomyšl a brněnský Aeron. Kopírovací stroje tyhle nesnadno vyrobitelné tvary dokázaly vyrobit, ale muselo se jim porozumět a opečovávat je. A od toho jsem tam byl já.

> Jak se pažby dostaly k vám?

Po roce 1990 se fajfkárna začala transformovat. Já jsem tehdy koupil ten klíčový kopírovací stroj, protože jsem si myslel, že ty pažby budou potřeba i nadále a že by mi to mohlo dávat chleba. A tak jsem si převezl mašinu domů do

sklepni garáže a pro Drulov a Aeron jsem začal dělat pažby a rukojeti sám za sebe. V roce 1993 už mi garáž nestačila, takže jsem mašinu přestěhoval do pronajaté

provozovny. Začal jsem zaměstnávat manželku a další lidi. To už jsem měl trochu jméno, ale pořád jsem ještě dodával hlavně výrobcům zbraní, kteří moje vý-

Kopírovací fréza Reichenbacher – touhle mašinou to všechno začalo